

מאבק באנטישמיות ללא התנצלות

30.03.2025 | דוד מ' וינברג | written by

הוועידה הבינלאומית למאבק באנטישמיות שהתקיימה בסוף מרץ בירושלים, בחסותו של השר לענייני התפוצות עמיחי שיקלי, זכתה לביקורת בשל הזמנת דמויות פוליטיות "ימניות קיצוניות" ומנהיגים נוצריים "פונדמנטליסטים".

כמה מהמבקרים תקפו את שיקלי על שיתוף פעולה עם מנהיגים של המפלגות הלאומניות בצרפת, הונגריה וספרד [1] אף על פי שרובם הפכו לשותפים במאבק באנטישמיות ועומדים כיום בנחישות מול חמאס והרעיון הפלסטיני המורעל.

(ואילו היה הסנטור האמריקני ברני סנדרס חוזר בתשובה ומתחיל להגן על ישראל, האם לא היה מתקבל בחום על ידי מנהיגים יהודים, אמריקנים וישראלים? אז למה ליפול לתרבות הביטול כאשר מדובר בחזרה בתשובה של מנהיגים ימניים?)

יש לשים לב לערך האמיתי של הוועידה שכנס שיקלי; ועידה שסוף-סוף החלה להתמודד עם האנטישמיות הרעילה של השמאל ה"פרוגרסיבי" וכוחות ה"זוק" ברחבי העולם, ועם השאלה כיצד לצמצם את האסלאם הרדיקלי המזין אנטישמיות במדינות המערב השלוות. מומחים הציעו דרכים למאבק באנטישמיות באקדמיה, בבתי ספר, במוסדות בינלאומיים ובפורומים משפטיים מושחתים.

הוועידה גם הדגישה את התפקיד שהדת יכולה ואף צריכה למלא בתמיכה בישראל, כולל, ואל תתעלפו, הנצרות האוונגלית!

הבינו: הנושאים שהעלה שיקלי היו טאבו בוועידות בינלאומיות נגד אנטישמיות במשך 30 השנים האחרונות, זאת משום שהתמודדות עם אנטישמיות בשמאל נוגדת את התקינות הליברלית-פוליטית.

השמאל מעדיף להאמין שהאנטישמיות המסוכנת ביותר מגיעה רק מהימין הקיצוני. אכן, כך היה במשך רוב המאות התשע-עשרה והעשרים, אך המטוטלת של מקורות האנטישמיות נעה בחדות ובאלימות לכיוון הפוך.

לכן, כבוד לשיקלי על הובלה זו. הוא העז להצביע על האנטישמיות והאנטי-ציונות (שהן למעשה אותו דבר) של השמאל הקיצוני, תוך התמודדות גם עם "הימין הזוק", הכולל מחוזות מכוערים של אנטישמיות ואנטי-ישראליות בתנועת MAGA הרפובליקנית.

שיקלי גם עשה את הדבר הנכון על ידי כיבוד גיבורים לא-יהודים של 18 החודשים האחרונים [2] אנשים כמו ארין מולאן מאוסטרליה, ריצ'רד קמפ מבריטניה, לואי אחמד משוודיה, ג'ון ספנסר

מארה"ב ואיאן הירסי עלי מארה"ב [?] שעמדו בגבורה ודיברו בגלוי נגד ההכחשה הפלסטינית והדמוניזציה הגלובלית של ישראל.

***

הוועידה חשפה מגמות מדאיגות באנטישמיות הגלובלית, ביניהן:

משוואות כוזבות: מדינאים ואינטלקטואלים מערביים מרגישים צורך להוקיע "אסלאמופוביה וכל צורות הגזענות" באותה נשימה כל פעם שהם מגנים את האנטישמיות. בעצם זהו סירוב להכיר בייחודיות האנטישמיות, והדבר עצמו מדגים שנאת יהודים. אנשים אינם יכולים להודות בייחודיות האנטישמיות כי הם אינם יכולים לשאת את ייחודו של העם היהודי.

הפיכת האנטישמיות למיינסטרים: אפילו כאשר רשידה טליב וחבריה ל-SQUAD בקונגרס מטילים ספק בנאמנות לארה"ב של סנטורים פרו-ישראליים [?] שזוהי אמירה אנטישמית קלאסית [?] המנהיגות הדמוקרטית בארה"ב מתקשה לגנות זאת במפורש.

זאת משום שהשמאל האמריקני נפל לתוך הזעם הבלתי מוגבל של פוליטיקת הזהות. הוא אימץ את הטקסונומיה הגזעית-מגדרית החדשה, המסגנת אלפי שנות היסטוריה יהודית ל"דיורמה וזקית". כתוצאה מכך, הסכסוך הישראלי-פלסטיני נתפס רק דרך פריזמה שטוחה זו, כאשר ישראל ממלאת את תפקיד הכובש הלבן הקולוניאלי ("המתנחל"), והפלסטיני ממלא את תפקיד הקורבן האינדיאני-הילידי בעל העור הכהה.

על ידי הפיכת המדינה היהודית לכוח של רוע, ה"פרוגרסיבים" מפרידים את היהודי מאמריקה, ומכשירים אלימות נגד היהודי בגלל נאמנותו לדברים שאי אפשר להגן עליהם כלל: האפרטהייד, הקולוניאליזם, העליונות הלבנה, הטיהור האתני ורצח העם של ישראל [?] כביכול.

התפוררות אקדמית: הקבוצות האנטישמיות והמזיקות ביותר כיום, כמו "סטודנטים למען צדק פלסטיני", קיבלו חופש פעולה מלא בקמפוסים האמריקניים להטיל טרור על סטודנטים וסגל, ולא רק על סטודנטים וסגל יהודים. הם מאלצים את כולם להתרחק מ"חטאי" ה"פריבילגיה הלבנה" על ידי הכרזה על עצמם כבעלי ברית של אוכלוסיות לא-לבנות "מומעטות", וכן על ידי הוקעת אנשים אחרים, פחות "זוקיים", בייחוד יהודים וציונים.

למרבה הצער, חלק מהמרצים והסטודנטים היהודים אינם יכולים לעמוד מול הזדוניות והאכזריות של המחבלים בקמפוסים, ולפיכך חוששים לתמוך בצעדים הנועזים של הנשיא דונלד טראמפ לשלול תקצוב, לעצור ולגרש את מחוללי הרע. מתוך אמונה ב"חופש הביטוי" באופן בלתי ביקורתי ומתנשא, הם אינם מסוגלים לראות את מחבלי הקמפוס הרדיקלים הבאים לתלות את כולם.

תפקיד ישראל במאבק באנטישמיות: ככל שהאנטישמיות הגולמית ברחבי העולם עלתה

והשתנתה לעמדה אנטי-ישראלית [2] תוך הפיכת שתי התופעות לכמעט בלתי מובחנות [2] מדינת ישראל עברה מאדישות למעורבות פעילה במאבק נגד שנאה זו. לא כל מנהיגי התפוצות מרגישים בנוח עם הובלה ישראלית בעניין זה.

זכרו: ישראל לא תמיד ראתה את המאבק נגד אנטישמיות בעולם כמאבקה. בעשורים הראשונים של ישראל הייתה העמדה הבלתי רשמית שאם יהודים מחוץ לישראל סובלים מאנטישמיות, הם תמיד יכולים לעלות לישראל. למנהיגי ישראל לא היה קשב לצרות התפוצות.

העמדה הישראלית החלה להשתנות לאחר מלחמת יום הכיפורים; לאחר החלטת האו"ם המפורסמת משנת 1975 "ציונות היא גזענות"; לאחר הפיגוע בבית הכנסת ברחוב קופרניק בפריז ופיגועי טרור אחרים; לאחר גל האלימות הנאו-נאצי שפקד את גרמניה בשנת 1993; ובייחוד לאחר ועידת "דרבן" הנוראה בשנת 2001, שהייתה נקודת מפנה.

נתן שרנסקי, אז השר לענייני תפוצות וירושלים, הציג מדד להבחנה בין ביקורת לגיטימית על ישראל לבין אנטישמיות [2] דרך שלושה קריטריונים: דמוניזציה, סטנדרטים כפולים ודה-לגיטימציה. המבחן של שרנסקי לכוונות אנטישמיות (שנודע כמבחן D3, היות שבאנגלית כל שלושת המרכיבים מתחילים באות D) אומץ לאחר מכן על ידי הברית הבינלאומית לזיכרון השואה (IHRA) כהגדרה מעשית לאנטישמיות.

למעלה מ-40 מדינות ברחבי העולם אימצו את ההגדרה, אך ארגוני זכויות אדם (כמו אמנסטי אינטרנשיונל, והמועצה העולמית של הכנסיות הפרוטסטנטיות) ואקדמאים ישראלים משמאל דוחים במפורש את מסגרת IHRA בטענה שיש לה "השפעה מצננת" על חופש הביטוי בביקורת על ישראל.

לפיכך, המאבק על אימוץ ההגדרה נמשך [2] בהובלת ישראל (כולל משרד החוץ של גדעון סער). זה קריטי לבלימת הגל האנטישמי הגלובלי ולמניעת הפיכת ישראל ל"פושעת מלחמה" של העולם הווק.

הסכמה: בנושא אחד הייתה הסכמה מרשימה בוועידת שיקלי: שיש רק הסבר אחד לפרץ האנטישמיות ברחבי העולם ב-7 באוקטובר 2023 (היום שבו החמאס אנס, עינה, רצח וחטף יהודים-ישראלים בעוטף עזה). ההסבר הוא שמכבדים את היהודים בעולם והם בטוחים יחסית במקומותיהם כאשר מדינת ישראל חזקה; אך הם מבוזים ופגיעים כאשר ישראל חלשה.

המסקנה הנגזרת היא שביטחונם של יהודים ברחבי העולם תלוי בניצחון ישראל [2] בחזרה לעוצמתה, לביטחונה העצמי, וליכולת ההרתעה שלה. זאת, בתורה, תאפשר ליהודי התפוצות להגן על ישראל ועל עצמם.

פורסם באתר ערוץ 7, בתאריך 30.03.2025.